

RECENSIE

Sinister debuut Kuijpers met begaafde jonkies

Het moment dat je wist dat zou komen. De hel breekt los, verknipte jongeren worden leip en het laatste uur van menigeen kan geslagen hebben. In zijn debuut als theaterregisseur werkt Pieter Kuijpers langzaam toe naar een ijzingwekkende geweldsexplosie met sinistere psychologische spelletjes van de doorgedraaide crimineel Joshua. Angstaanjagend en bruut, maar knap en niet karikaturaal gespeeld door Tarik Moree (22).

De voorstelling, gebaseerd op Frans Pollux' novelle *Dat je stil blijft staan*, met voornamelijk jonge (en begaafde) acteurs, fantaseert over de voorgeschiedenis van de Bende van Venlo begin jaren negentig.

Waarom stapten jongeren ogen-schijnlijk simpel over de grens van goed en kwaad, lieten ze zich voor het karretje spannen van drugsben-des?

Zo draait *Zwart water*, een ven bij Venlo dat een poel van verderf bleek, om David (Mark Lindeman). Na een overval op een campingshop waarbij de uitbater wordt neergestoken, gaat hij naar een zorgboerderij waar een echtpaar jongeren met iets op hun kerfstok op het rechte pad wil krijgen. „Iedereen hier probeert elke dag een beetje beter te worden”, zegt ‘vader’ Thei (Abbie Chalgoum). Een mooi streven, maar als David in de gaten krijgt dat de op wraak zinnende medeplegers

★★★★☆

DOOR RUUD MAAS

Gezien: ‘Zwart water’ door Toneelgroep Maastricht
In: Emmaus in Tegelen (try-out 30-11, dag voor première).
Nog te zien: In dit oud-trappistenklooster tot en met 30 december

van de overval weten waar hij zich bevindt, moet hij zichzelf en zijn omgeving beschermen. Het drijft hem tot waanzin. Lindeman speelt dat voortreffelijk in een adembenemende huilbui. Tussendoor wordt David verliefd, maar dat is allerm minst een sterk deel van het verhaal. Interessant is juist de worsteling van Da-

vid. Voelt hij zich verantwoordelijk voor de steekpartij? Of was hij er alleen maar bij? Davids moeder (een van de twee rollen van Judith Pol), vuurspuwend: „Ja ja, Hitler, die was er ook alleen maar bij.”

Kuijpers stelde vooraf dat een thriller op het toneel vanaf de eerste seconde spannend moet zijn. Daarin slaagt hij. Toeschouwers gaan na een tocht door de kille gangen van dit voormalig klooster de kapel in om een plek te zoeken op een van de banken rond het priesterkoor. Vanuit de zijbeuken staren personages je aan, terwijl op een tapijtje in het middenschip Peter Beeker muziek speelt. Hoewel zijn nummers een treffende kilheid hebben, zijn de ge-

zongen teksten tijdens de voorstelling helaas te moeilijk hoorbaar.

De intieme setting van *Zwart water* is een vondst. De regisseur, gepokt en gemazeld in film en tv, laat acteurs direct voor je neus spelen. De personages vallen neer voor je voeten en je hoort hen snikken en pijn lijden. Een bijzondere beleving, waarbij grootse gebaren zijn ingeruild voor mooi, klein spel. Ontsnappen kan als toeschouwer niet. Het stuk komt wel pas echt op stoom als Joshua zijn entree maakt, gruwelijk overigens. Gekleed in een konijnenpak sleept hij een bijl over de vloer van de kapel. Een snerpend geluid in een doodstille ruimte. Je weet dan: vanaf nu gaat het fout.